

சாமுவேல் வேதநாயகம் தாமஸ்

பாடிய

பூங்காவனப் பிரளயம்

(ஒரு மதிப்பீடு)

வித்துவான் மு. சண்முகம்பிள்ளை

தமிழ் விரிவுரையாளர்

திருக்குறள் ஆராய்ச்சிப் பகுதி

சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்

[தமிழ்த் துறை வெளியிடும் 'தமிழாய்வு'
பத்தாம் தொகுதியிலிருந்து எடுத்து வெளியிடப்பட்டது]

சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்

1979

சாமுவேல் வேதநாயகம் தாமஸ்

பாடிய

பூங்காவனப் பிரளயம்*

(ஒரு மதிப்பீடு)

மு. சண்முகம் பிள்ளை,

தமிழ் விரிவுரையாளர், திருக்குறள் ஆராய்ச்சிப்பகுதி,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்.

பொருள் அடைவு

கதைக் கருவும் காவியப் பெயரும்—மூலநூலும் மொழி பெயர்ப்பும்—தாமஸ் காவியம் முழுமையும் பாடினரா? — மூல நூலாசிரியர்—சாமுவேல் வேதநாயகம் தாமஸின் தகைமை—தமிழிலக்கிய உலகில் அம்மானைப் பாடல்—பூங்காவனப் பிரளயத்தின் அம்மானை நடை—அழுத்தத்திற்கான சில உத்திகள்—ஒரு பொருள் பற்றிய அடுக்குரை—அந்தாதிபோன்ற தொடரடுக்கு—உணர்ச்சி வெளிப்பாட்டு நடை—உலக வசனங்கள்—பழம் பாடல்களைத் தழுவுதல்—மக்களின் வாய்மொழி வழக்கு—வட்டாரப் பேச்சு வழக்கு—தமிழ்ப் பேரகராதியுடன் ஒப்புக் காணல்—அகராதியில் மேற்கோள் தரப்படாச் சொற்கள்—புத்தாக்கமும் புது வடிவங்களும்—உவமை நயம்—உளம் கவர் பகுதிகள்—பிற மொழிபெயர்ப்புகள்—பல்வேறு. மொழிபெயர்ப்பும் வரவேற்கத்தக்கதே—புதுமைக்காப்பியம் போற்றத்தகும்—பாராட்டுக்குரிய பதிப்பாசிரியர்கள்—பதிப்பின் செம்மைக்காக—மிலிற்றனர் காவியம் போற்றுக—அம்மானை நூல்களும் அழகிய இலக்கியங்களே.

*. தெய்வப்புவவர் ஜான் மிலிற்றனர் அருளிச் செய்த பூங்காவனப் பிரளயம். முதலிரு காண்டங்களின் தமிழாக்கம். ஆசிரியர்: சாமுவேல் வேதநாயகம் தாமஸ். பதிப்பாசிரியர்கள்: கு. அருணாசலக் கவுண்டர், தி. பாக்கியமுத்து. வெளியீடு: C.L.S. கிறிஸ்தவ இலக்கிய சங்கம், சென்னை—1977. பக். i-xiii 1-122; விலை ரூ. 5.

18—2—1978 ஆம் நாள் நூலக இயக்குநர் திரு. வே. தில்லை நாயகம் அவர்கள் தலைமையில் அமைந்தகரைக் கிளை நூலகத்தில் நிகழ்ந்த நூல்கள் அறிமுக விழாவில் பேசிய பேச்சை யொட்டி எழுதப் பெற்றது.

ஆ.க. 1

கதைக் கருவும் காவியப் பெயரும்

எல்லாம் வல்ல இறைவன் மனிதகுலத்துக்காகப் பூவுலகைப் படைத்தார். அதில் பூலோக சுவர்க்கம் என்னும்படி ஏதேன் பூங்காவை அமைத்தார். அங்கே மனுகுலத்தின் ஆதித்தந்தை தாயராகிய ஆதாமையும் ஏவாளையும் வாழ்ந்துவரச் செய்தார். அப் பூங்காவிலுள்ள பாவப்பழம் தாங்கிய மரத்தின் கனியை மட்டும் உண்ணுதல்கூடாது என்று அவர்களுக்குக் கட்டளையிட்டிருந்தார். தேவனின் ஆணைப்படியே அவ்விருவரும் அன்புடையராய் இணை பிரியாது ஒன்றியிருந்தனர். இருவரும் கூடித்தொழில் புரிந்து உண்டும் தின்றும் ஆடியும் பாடியும் இன்பமாக வாழ்ந்து வரலாயினர்.

முன்னமே இறைவனுக்கு எதிராக வானுலகில் கலகஞ் செய்த சாத்தானும் அவனைச் சேர்ந்த கூட்டாளிகளும் இறைவனின் கோபத்திற்கு ஆளாகி, நரகலோகத்தில் தள்ளப்பட்டுத்துன்பம் அனுபவித்து வந்தனர். சாத்தான் எவ்வாறாயினும் இறைவனுடைய நோக்கத்தைக் கெடுக்கவேண்டும் என்று தன் துணைவர்களுடன் கலந்து ஆலோசித்தான். 'வானுலகில் இறைவனை எதிர்த்து மீண்டும் போர் செய்து வெற்றிபெற இயலாது, இன்னும் எதிர்த்தால் தாங்கள் முழுமையாய் அழிக்கப்பட்டுவிடலாம்' என அஞ்சினர். ஆயினும் இறைவன் படைத்த பூவுலக மாந்தரைக் கெடுத்து, அவர்களுடைய இன்ப வாழ்வைப் பாழாக்கி, அதன்மூலம் இறைவனுக்கு எதிராகத் தங்கள் ஆற்றலைக் காட்டலாம் எனத் துணிந்தனர்.

பேய்களின் தலைவனான சாத்தானே பாம்பு உருவில் ஏதேன் தோட்டத்திற்கு வந்து, ஏவாளின் மனத்தைக் கலைத்துப் பாவக் கனியை அவள் உண்ணச் செய்துவிட்டான். அடுத்து அவளுடைய தூண்டுதலால் ஆதாமும் அக் கனியை உண்டுவிட்டான். இறைவனின் கட்டளையை மீறிப் பாவம் செய்து, சாபத்துக்கு உள்ளாகிய தால் அவர்கள் வாழ்வில் பெருங் குழப்பம் நேர்ந்தது; சுவர்க்க இன்ப வாழ்வை அவர்கள் இழந்தனர்.

இவ்வாறாக ஏதேன் பூங்காவில் வாழ்ந்த ஆதாமும் ஏவாளும் தங்கள் இன்ப வாழ்வை இழந்து பட்ட மனக்குழப்பத்தையும் உலகிற்கு நேர்ந்த பெருந்துன்பத்தையும் விளக்குவதால் இதற்குப் 'பூங்காவனப் பிரளயம்' எனப் பெயர்புனைந்தனர், ஏற்கெனவே இந்தக் காவியத்தைத் தமிழில் நாடகமாக்கித்தந்த வேதக்கண் நாடார் இதற்கு 'ஆதி நந்தாவனப் பிரளயம்' எனப் பெயர் சூட்டியிருந்தார்.¹ இதுவும் இவ்வாசிரியருக்கு இவ்வாறு பெயர் புனையத் தூண்டுதலாய் அமைந்தது என்னலாம்.

1. ஜான்மிலிற்றனுடைய ஜீவிய சரித்திரம் : பூங்காவனப் பிரளயம், பக். 7.

மூலநூலும் மொழிபெயர்ப்பும்

ஆங்கில மகாகவி ஜான் மிலிற்றனார் பாடிய பெரும்புகழ் வாய்ந்த 'பாரடைஸ் லாஸ்ட்' (Paradise Lost) என்னும் காவியத்தின் தமிழாக்கமே பூங்காவனப் பிரளயம். மிலிற்றனார் காவியம் போலவே இந் நூலாசிரியர் சாமுவேல் வேதநாயகம் தாமஸ் என்பாரும் எதுகை நீக்கிய இயற்றமிழ்ச் செந்தொடையாய்த் தம் காவியத்தை அமைத்துள்ளார்.¹ இதனைத் தமிழில் வழங்கும் கதைப்பாடலாகிய அம்மானைப் பாடல் நடை என்றே கொள்ளலாம்.

ஜான் மிலிற்றனாரின் காவியம் 12 காண்டங்கள் கொண்டது. அவற்றுள் பாதாள காண்டம், யாத்திரை காண்டம் என்னும் முதலிரு காண்டங்களே இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன. இதனை ஆசிரியர் 1887-ல் முதன்முதலாகப் பதிப்பித்து வெளியிட்டார்.

இக் காவியத்தின் கதை வரலாறும் நூற்போக்கும் விளங்கும் பாயிரப் பகுதியில் பன்னிரண்டு காண்டங்களின் பொருளடக்கத்தையும் அழகிய உரைநடையில் ஆசிரியர் எழுதித்தந்துள்ளார். எளிய இனிய தமிழில் அமைந்துள்ள² இப்பகுதி பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலேயே உரைநடையில் எளிமை புகுந்துள்ளமையை நன்கு காட்டும். இக் காவியக் கதையைத் 'தெய்வமாக்கதை' என்று ஆசிரியர் சுட்டுகிறார்.

'பொய்யில் காட்சிப் புலமையி னோர்புகல்
தெய்வ மாக்கதை மாட்சி தெரிக்கவே'

என்னும் கம்பன் வாக்கைத்தந்து முடிக்கின்ற இவ்வாசிரியர் கம்பன் இராமகாதைக்குச் சூட்டிய 'தெய்வமாக்கதை' என்பதையே தலைப் பாகத் தருகிறார். பன்னிரண்டு காண்டங்களுக்கும் இவர் தந்துள்ள பெயர்களை நோக்கினாலும் இவருக்குக் கம்பனிலும் பிற தமிழ் நூல்களிலும் உள்ள ஈடுபாடு புலப்படும்.³

தாமஸ் காவியம் முழுமைபுப் பாடினரா?

பன்னிரண்டு காண்டக் காவியப் பொருளையும் கவினுற உரை நடையில் தந்த சாமுவேல் வேதநாயகம் தாமஸ் ஏனைய காண்டங்

1. பூங்காவனப் பிரளயம், பக். 37. சந்தம்' என்னும் பகுதி பார்க்க.

2. பூங்காவனப் பிரளயம் பக். 15-30.

3. 1. பாதாள காண்டம், 2. யாத்திரை காண்டம், 3. பரலோக காண்டம், 4. பூங்காவன காண்டம், 5. கலக காண்டம், 6. யுத்த காண்டம், 7. அண்டோற்பத்தி காண்டம் 8. சுந்தர காண்டம், 9. கலிதொடர் காண்டம், 10. சாப காண்டம், 11. தரிசன கண்டம், 12. உத்தர காண்டம்.

களையும் பாடியிருப்பார் என்று கருதவும் இடமுண்டு. இதுபற்றி அவர் வெளிப்படையாய் எதுவும் குறிப்பிடவில்லை. ஆனால், 'தெய்வமாக்கதை' பற்றிய உரைநடைப் பகுதியின் இறுதியில் இவர் தரும்,

'இருகண்ணின் நீர்பெருக இயல்முறையால் அமுதிரங்கி
தெரியுமொரு துணையின்றித் தெய்வமே துணையாகி
ஒருவரில்லாக் காட்டிலேயும் உளனொருவன் உலகுமுள
அருள்புரிவான் அவனெனவே அகன்றானும் வனம்நீங்கி'

என்னும் 4 வரிகளும் இவர் பாடிய பன்னிரண்டாம் காண்டத்தின் இறுதிப் பகுதியில் உள்ளனவேயாம்.

மேலும், 'விதியேயோ விதியேயோ' என்னும் பகுதியில் ஜான் மிலிற்றனார் அருள்தேடிப் பரஞ்சோதியைப் பிரார்த்திப்பதாக மூன்றாம் காண்டத்தில் வரும் பகுதிக்கு உரிய பாடலின் மொழிபெயர்ப்பைத் தந்துள்ளார்.

'போதாத காலம்' என மிலிற்றனார் பல்வேறு ஆபத்தான சூழலில் மறைந்து வாழ்நேர்ந்த வரலாற்றைச் சுட்டும் பகுதியில், அவருடைய வரலாற்றை வெளிப்படுத்துகிற ஏழாவது காண்டத்தின் தொடக்கப் பகுதிக்குரிய மொழிபெயர்ப்பைத் தருகிறார்.

இவற்றால் பன்னிரு காண்டங்களையுமே இவர்பாடி முடித்திருந்தனரோ என்று கருத இடமாகிறது. ஆனால், தாம் எழுதும் பொருட்பகுதிக்கு ஏற்ற மேற்கோள் குறிப்பதற்காக 12, 3, 7-ஆம் காண்டங்களில் உரிய பகுதியை மட்டுமே ஆசிரியர் மொழிபெயர்த்துத் தந்திருக்கலாமே என்று ஓர் எதிர் வினா எழுப்பவும் இடமுண்டு. இவ்வகை ஐயங்களையெல்லாம் சாமுவேல் வேதநாயகம் தாமஸ் 'பூங்காவனப் பிரளயம்' முதல் பதிப்பில் தந்துள்ள ஆங்கிலப் பாயிரப் பகுதி அகற்றிவிடுகிறது.¹ அது வருமாறு:

"I now bring out the translation of the first two books of PARADISE LOST, the result of the few hours I was

1. முதற்பதிப்பில் உள்ள ஆங்கில முன்னுரைப் பகுதியினைக் கண்டு மேலே சுட்டிய தாமஸின் ஆங்கில உரையை எனக்கு எழுதியனுப்பி உண்மையை விளக்கியுதவியவர், சென்னைக் கிறிஸ்தவ இலக்கிய சங்கத்தில் (G.L.S.) வெளியீட்டுத்துறைச் செயலராக விளங்கும் திரு. தி. பாக்கியமுத்து அவர்களாவார்கள். அவர்களுக்கு என் நன்றி உரித்தாகிறது. இரண்டாம் பதிப்பாக இப்பொழுது வெளிவந்துள்ள இந்தப் புதிய பதிப்பில் (1977) சேர்க்காது விடுத்த ஆங்கில முன்னுரையை இனிவரும் பதிப்பில் சேர்ப்பது மிகவும் இன்றியமையாததாகும். அந்த முன்னுரை இந்தப் புதிய பதிப்பில் இடம்பெற்றிருந்தால், தாமஸ் நூல் முழுமையும் பாடினரா? என்னும் ஐயவினா எழுந்தேயிராது.

able from time, to time, to steal from my other duties during the last twelve months. I publish them now to see whether it is worth my while to proceed in the work of translation. But whether I am unable to proceed or not; I have at least this personal satisfaction for the translation has contributed to a more thorough study of Milton and a fuller appreciation of his genius on my part, and the gratification that I may have introduced something of this 'mighty-mouth inventor of harmonies's to my fellow countrymen in their own tongue, and that I have added one more to the languages in which PARADISE LOST can be read."

முதற்பதிப்பு வெளிவந்தபின் (1887) மூன்று ஆண்டுகளே ஆசிரியர் தாமஸ் உயிர்வாழ்ந்திருந்தார்.¹ எனவே மூன்றாம் காண்டம் முதல் ஏனையவற்றையும் தொடர்ந்து நூலை முழுமையாய்ப்பாடி நிறைவேற்ற அவரால் இயலாது போயிற்று என்பது தெளிவாகும். அச்சில் வெளிவந்துள்ள முதலிரு காண்டங்களையும் படிக்கின்ற நமக்கு நூல்முழுமையும் இவ்வாறு கற்று மகிழ இயலவில்லையே என்னும் உணர்வே மேலெழுகிறது.

மூல நூலாசிரியர்

மூல நூலாசிரியர் ஜான் மிலிற்றனார் என்பது முன்பு கண்டோம். இவருடைய ஜீவிய சரித்திரத்தையும் சாமுவேல் வேதநாயகம் தாமஸ் தந்துள்ளார். மிலிற்றனார் இந்தக் காவியத்தைத் தொடர்ந்து கடவுளின் திருக்குமாரர் மனிதாவதாரம் எடுத்துச் சாத்தானின் சோதனைகளையெல்லாம் வென்று மக்களுக்கு மீட்பு அருளிச் செய்த வரலாற்றைப் பொருளாகக் கொண்டு பூங்காவன மீள்மயம்—அதாவது சுவர்க்க மீட்பு (Paradise Regained) என்னும் காவியத்தையும்² செய்துள்ளார் என்பதும் தெரியவருகிறது.

இவற்றை மிலிற்றனார் பாடிய காலத்து கண்ணிரண்டும் தெரியாத குருடராயும் முதியராயும் இருந்தார்.³ தம்முடைய புதல்வியரையும்

1. 1890ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 20 ஆம் நாளில் இவர் மறைந்தார்.

2. ஆதிநந்தாவனப் பிரளயம் என்னும் நாடகம் ஆக்கிய வேதக் கண் நாடாரே 'ஆதிநந்தாவன மீட்சி' என்னும் நாடகத்தையும் ஆக்கி 1868-ல் வெளியிட்டுள்ளார். பார்க்க: தமிழ்நூல் விவர அட்டவணை, தொகுதி I, பகுதி II. பக்கம் 474.

3. இவருடைய வரலாற்றோடு தமிழ்நாட்டில் 17ஆம் நூற்றாண்டில் விளங்கிய அந்தக் கவி வீரராகவ முதலியாரின் வரலாறு ஒப்புக் காணத்தகும். இவ் புலவருக்கு முன்பு வாழ்ந்த இரட்டையர் வரலாறும் இணைத்து நோக்கத்தக்கதேயாம்.

நண்பர்களையும் கொண்டு முந்தை நூல்களை வாசிக்கச் செய்து கேட்டுத் தம்மனத்திலேயே கவிதையை உருவாக்கி விடிந்தபின் அவற்றைச் சொல்லி எழுதுவிப்பது வழக்கம்.

'ஞானகண் ஒன்று இருந்திடும் போதினிலே
ஊனக்கண் ஏதுக்கடி—குதம்பாய் !
ஊனக்கண் ஏதுக்கடி!'

என்னும் குதம்பைச் சித்தர்பாடலை நினைவூட்டும் வகையிலே மிலிட்டனார் பக்தியோட்டம் மேலெழுத் தம் கல்வியின் மேன்மை புலப்பட மிக அற்புதமாகக் கவிதை புனைந்துள்ளார். இவர் தம் பெருங்காப்பியம் உலகமொழிகள் பலவற்றுள்ளும் மொழிபெயர்த்துப் போற்றப்படுகிறது. தமிழிலும் சென்ற நூற்றாண்டிலேயே இவருடைய காவியங்களை மொழிபெயர்க்கும் பணி தொடங்கியுள்ளது. ஆயினும் காவியம் முழுமையாய் யாரும் இன்னும் தாராமை ஒரு குறையே.

வேதநாயகம் தாமஸின் தகைமை

மிலிற்றனார் காவியத்தைப் பெண்களும் பேதையரும் விரும்பிப் படித்து அனுபவிக்கத்தக்கதான அம்மானை நடையில் பூங்காவனப் பிரளயம் பாடித்தந்த சாமுவேல் வேதநாயகம் தாமஸ் (1855-1890) என்பாரின் வாழ்க்கை வரலாற்றைப் பதிப்பாசிரியர்கள் முதலில் தந்துள்ளமை மிகப்பொருத்தமாம். ஆங்கிலத்திலன்றித் தமிழ், சம்ஸ்கிருத மொழிகளிலும் வல்லவராய் விளங்கியவர் இவர் என்பது தெரியவருகிறது. கல்வி நிலையங்கள் பலவற்றிலும் தொடர்ந்து பணியாற்றிய இவர் 35 ஆண்டுகளில் மரணமடைந்தது பேரிழப்பு. இரண்டுக் காண்டங்களைத் தொடர்ந்து நூல் முழுமைக்குரிய அவருடைய கவிதை வெளிவராமற் போனதற்கும் இது ஒரு முக்கிய காரணமாகும்.

திருநெல்வேலி மெய்ஞ்ஞானபுரத்தில் பிறந்த இக் கவிஞரின் வாக்கில் செந்தமிழும் தென்பாண்டி நாட்டுப் பேச்சு வழக்கும் மரபு வழியான பழமொழி முதலியனவும் இயல்பாக வந்து பொருந்து கின்றன.

தமிழ் உலகில் அம்மானைப் பாடல்

தமிழ் உலகில் இன்னும் பரந்த நோக்கு எங்கும் எல்லாரிடத் தீலும் நிலவுவதாகச் சொல்ல இயலவில்லை. ஒவ்வொரு காலத்திலும் தோன்றிய நூல்களுள் எத்தனையோ நூல்கள் இறந்துபோக இறவாமல் தொடர்ந்து வருகின்ற நூல்களுள்ளும் அருமையான நூல்கள் பலப்பல. தமிழ் பயில்வார் சங்க இலக்கியம், சிலப்பதிகாரம் மணிமேகலை, பக்திநெறிப் பாடல்கள், காவியங்கள், பிரபந்தங்கள்

என்று பெரும்பாலும் பழங்காலத்தைப் பகுத்தாய்வதிலேயே பொழுது போக்குகின்றனர்.¹

இலக்கியச் செல்வங்களை—பழங்காலக் காவியம் முதலியவற்றை ஆசிரியம், விருத்தம் போன்ற பா நடையில் பாடிவந்த மரபு மாறி அம்மாளைப் பாடல், சிந்துப் பாடல், சூம்மிப் பாடல், நாடகம் என்னும் வகையில் எளிமையாக்கிக் கவிதைக்கு இனிமையூட்டிப் பல காவியங்களையும், காவியப் பகுதிகளையும், தனிக்கதைகளையும் எடுத்துக் காலந்தோறும் புதுமை படைத்துள்ளனர். அம்மாளை நடையிலும் கீர்த்தனைப் பாங்கிலும் உரைநடையிலும் ஆக்கி மக்களிடையே இலக்கிய ஆர்வத்தைத் தூண்டி வந்துள்ளனர். இத்தகு மரபுகளுள் ஒன்றே அம்மாளைப் பா நடை.

அம்மாளை என்றால் தாய்மாரை முன்னிலைப்படுத்திப் பாடும் பாடல், அல்லது தாய்மாரின் பொழுதுபோக்கிற்காக அமைத்துத் தரப்படும் சந்தநடைப் பாடல் என்று கொள்ளலாம். அல்லியரசாணி மாலை, பவளக்கொடி மாலை, பஞ்சபாண்டவர் வனவாசம், வைகுந்த அம்மாளை என்று இவ்வாறு அம்மாளைப் பாடல் நூல்கள் பல உள, 'ராமப்பய்யன் அம்மாளை' 'இரவிக்குட்டிப் பிள்ளை போர்,' 'தேசிங்கு ராசன் கதை போன்றவை வரலாறு தழுவிய அம்மாளைப் பாடல் களாம்.

பூங்காவனப் பிரளயத்தின் அம்மாளை நடை

இனி, பூங்காவனப் பிரளயத்தின் அம்மாளை நடையமைதியைக் காண்போம். அம்மாளை நடைப்பாடல் ஆசிரிய நடைபோல் தோற்ற மளித்தாலும் ஆசிரியப் பாவிற்போல இதில் இயற்சீர் மிகுந்துவருதல் இல்லை; பெரும்பான்மையும் மூவகைச் சீர் நான்கு கொண்ட அடியமைப்பைப் பெற்று வருகிறது. அதோடு அங்கங்கே பொருள் செல்நெறிக்கு ஏற்பத் தொடையமைப்பும் மாறுகிறது. பொதுவாக அடியெதுகை அமைப்புக் குறைவு. ஆயின், மோனைமுறை அடி தோறும் பல்வேறுவகையில் அமையும். முற்றுமோனையாகக்கூட வருதலும் உண்டு.²

1. தமிழ் பயில விரும்பும் மாணுக்கர் ஒவ்வொரும்க் கற்கத்தகுந்த நூல்கள் இவையிவை யென்று திருமணம் செல்வக்கேசவராய முதலியார் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தாம் எழுதிய 'தமிழ்' என்னும் உரைநடை நூலில் வெளியிட்டுள்ளார். இப் பட்டியலை மர்டாக்கின் நூலட்டவணையின் (மறுபதிப்பு 1968) பிற்சேர்க்கையிலும் இப்பொழுது காணலாம் (பக்கம் 334-378). இந்த வகையில் ஒரு பட்டியல் இக் காலத்திற்கு ஏற்ற வண்ணம் அமைப்பதற்கு இது ஒரு முன் மாதிரியாக விளங்குகிறது.

2. ஆறுதலும் அமருதலும் அற்றதம்மா அந்நாடு' பூங். 41: 80.
'செக்கச் சிவேரென்று சிவந்தோடும் செந்நிறத்தை' பூங். 58: 581.

ஆசிரியர் சாமுவேல் வேதநாயகம் தாமஸ் தம்முடைய காவிய நடைச்சந்தம் குறித்து ஒரு விளக்கம் தந்துள்ளார். 'இக்காவியம் நடக்கும் சந்தம் இங்கிலீஷில் மிலிற்றனாகும், சமஸ்கிருதத்தில் வால் மீகரும் நடக்கின்ற சந்தங்களைப்போல் எதுகை நீக்கிய இயற்றமிழ்ச் செந்தொடையாம்' என்று தொடங்கி எழுதும் விளக்கக் குறிப்புக் காணத்தக்கது.¹

அம்மானை என்பது மகளிரைநோக்கிய விளியாம். இடையிடையே சிற்சில இடங்களில் இச் சொல்லைக் கவிஞர் எடுத்தான் வதும் ஒரு மரபாகும். வீரமாமுனிவரின் 'கித்தேரியம்மாள் அம்மானை' முதலியவற்றில் இத்தகு அமைப்புள்ளமை காணலாகும். பூங்காவனப் பிரளயப் பாடற்போக்கிலும் அங்கங்கே 'அம்மானை' என்னும் விளிச்சொல்லை இக் கவிஞரும் ஆள்கின்றார். சில எடுத்துக் காட்டுகளை இங்கே காண்போம்:

'தூராதொலைத் தீவிலெங்கும் தொக்கலைந்தார், அம்மானை!' (62 : 639)

'ஆவலங் கொட்டி நின்று ஆர்ப்பரித்தார், அம்மானை !' (69 : 857)

'குடல்வெளியே சரியவெட்டிக் கொள்ளை கொண்டார்,
அம்மானை !' (73 : 980)

'எந்நேரமும் தலைவணங்கும் இடம்திரிந்தார், அம்மானை !' (103 : 920)

ஒருவகையில் பார்த்தால் இவ்விடங்களில் வரும் 'அம்மானை' என்னும் சொல் சந்தம் நிரப்புவதற்கு மரபுவழி வரும் ஓர் இசை நிறை சொல்போலவும் தோன்றுகிறது.

அழுத்தத்திற்கான சில உத்திகள்

வில்லிசைப் பாட்டில் சொற்களை மீண்டும் மீண்டும் அழுத்தம் நோக்கி இசைப்பதுபோல, இந்த அம்மானைப் பாடல்களிலும் இசைப்பது ஒருமரபாகக் கொள்ளப்படுகிறது.

'ஆசனமாம் ஆசனமாம் அரசமோடி ஆசனமாம்' (76 : 1)

'பேயோடு பேயுமல்லோ பேசியொத்து உறவாடி

ஒற்றுமையைக் கடைப்பிடித்து உறுதியாக நிற்கின்றது !' (98 : 702-703)

வினைச்சொல்லோடு 'ஆம்', 'காண்' என்பன போன்ற அசைக் சொற்கள் சேர்ந்துவர நிகழ்ச்சிகளை உரைப்பது மற்றொருவகை முறையாம்.

‘பட்டகதை உற்றகதை பாடுதுடு பலசொல்லி
விதியாரை வைதுகொண்டு வீண்பொழுது போக்கினராம்’
(100 : 788-789)

‘திரென்று எழுந்ததுபோல் திடுக்கிட்டு எழுந்தாராம்’ (53 : 400)

‘திக்கடித்து மெய்ம்மறந்தும் தீய்ந்தொழியாது உழன்றானும்’
(41 : 71)

‘கன்னமும் வாடிப்போய்க் கவலைவீற் றிருந்ததாம்’ (66 : 756)

‘நித்தியமாய் யாதனையில் நீடுழி சாவதிலும்
ஒரேயடியாய்த் தொலைவதுவே உயர்ந்தபெரும் பாக்கியமாம்.’
(81 : 152-153)

‘இத்தனையும் நடந்தபின்பு என்னநம் கதியெனிலோ
அதோகதியே நம்கதியாம் அகம்அழிந்து சோர்தலுமாம்’,
(83 : 215-216)

‘கொழுந்தோடி மத்தியில் குழியோடப் புரண்டது காண்’ (48:272)

‘மடமடஎன் றிடிக்குரலாய் மாக்கூச்சல் போட்டது காண்!’
(115:1318)

‘வச்சிர வடவிலங்கில் வாதிக்கும் சிறைத்தியில்
அல்லும் பாகலும் அலைந்தலைந்து அழுந்தவேதான்’ (40 : 64-65)

ஒரு பொருள் பற்றிய அடுக்குரை

ஒரு நிகழ்ச்சியையே வெவ்வேறு வகையான அடைமொழி
சேர்த்து அடுக்கியுரைத்தல் இன்னொருவகை சாத்தான் நரகத்தில்
அழுந்தி, அப்புறமும் இப்புறமும் தன் கண்களை உருட்டி உருட்டிப்
பார்த்தவகையைப் பின்வருமாறு வருணிக்கின்றார் :

‘அகோரமாய் வருந்திடவே அப்புறமும் இப்புறமும்
பரிதவிப்பாய்ப் பார்த்தானும் பாழ்அடைந்த கண்ணுருட்டி,
கடுந்திகிலும் நெடுந்துன்பும் காட்டுகின்ற கண்ணுருட்டி,
திடன்கொண்ட மேட்டிமையும் திமிருகின்ற கண்ணுருட்டி,
உரங்கொண்ட பழிபகையும் உருளுகின்ற கண்ணுருட்டி,
பார்த்தான் ஒருசுற்றில் பார்த்தோர்கண் எட்டுந்தொலை.’
(41 : 76-80)

‘செக்கச் சிவேரென்று சிவந்தோடும் செந்நிறத்தை’ (58 : 541)

‘நெஞ்சுடைந்து நெஞ்சிடைந்து நெஞ்சுளைந்து செஞ்சழிந்து’
(76 : 11)

என்றற்போல ஒரு பொருளின் விளக்கமாக அடுக்கிக் கூறும் பகுதி
யும் காணலாகும்.

அந்தாதி போன்ற தொடரடுக்கு

மீண்டும் மீண்டும் சொற்களை அடுக்கிக் கூறுதலோடு அந்தாதி
போல முன்னடிப் பொருளையோ, முன்னடித் தொடர்களையோ
அ.க 2

அடுத்த அடியிலும் தொடர்ந்துவரப் பாடுகை கதைசொல் முறையில் ஓர் உத்தியாகவே கொள்ளப்படுகிறது. பின்வரும் பகுதியில் இவ்வகை அமைப்பினைக் காணலாம்.

‘ஆங்காரங் கொண்டு அக்கிரம ஆணவப்போர்
விண்ணுலகில் தொடுத்தான் வீணாக வீணாக
தொடுத்தவனைத் தேவர்பிரான் தொடுக்குமுன்னே தூக்கிவிசி’
(40 : 57-59)

‘தீக்கடலில் திடுக்கிட்டுத் திக்கடித்து மெய்ம்மறந்து
திக்கடித்து மெய்ம்மறந்தும் தீய்ந்தொழியாது உழன்றோமும்!’
(41 : 70-71)

‘அகந்தைகொண்டு பேசினாலும் அகமனமோ வெந்தழன்று
அகமனமோ வெந்தழன்று அடிநெஞ்சோ டுடைந்துநின்றான்.’
(44 : 162-163)

‘ஊமையாய்த் தாம்நடந்து உருக்காட்டி முன்னின்றார்
உருக்காட்டி முன்னின்றார் ஒரே நீளம் காதவழி’ (64 : 698-699)

‘தந்திரங்கள் வேண்டுமோர்கள் தந்துபண்ணிப் பார்க்கட்டும்
தந்துபண்ணிப் பார்க்கட்டும் தந்திரங்கள் வேண்டும்போது’.
(79 : 84-85)

‘அவனுரைக்கு அஞ்சினோராய் அனைவோரும் எழுந்திருந்தார்
எழுந்திருந்த அப்பொழுது எழுந்தவொரு பேரிரைச்சல்’
(97 : 669-670)

‘சிருஷ்டிகளாய் உள்ளவற்றைச் சிறிதேனும் அஞ்சமாட்டான்
சிறிதேனும் அஞ்சமாட்டான் சிறிதேனும் மதிக்கமாட்டான்’
(106 : 1010-1011)

‘இல்லையெனில் ஒரேயடிக்கு இந்தச் சூலம் இருக்கிறது
இந்தச் சூலம் இருக்கிறது இருக்கிறாய் பயலே நீயும்!’ (107 : 1041)

உணர்ச்சி வெளிப்பாட்டு நடை

பேசுவோரின் உணர்ச்சியை வெளிப்படுத்தும் வகையிலும், கவிஞன் தன்னுணர்ச்சியைப் புலப்படுத்தும் வகையிலும், அம்மா, அப்பா ஐயா, அந்தோ, ஐயோ, ஐயையோ முதலான வியப்புச் சொற்களை ஆளுதல் பல இடங்களிலும் காணலாகும். இவையெல்லாம் கேட்போர் உணர்ச்சிகளையும் ஒருமுகப்படுத்திக் கவிஞன் தன்பக்கமாக இழுத்துக் கொள்ளுவதற்குரிய ஓர் உத்தியாகும். இக்காவியத்துள் வரும் ஒருசில உணர்ச்சி வெளிப்பாட்டு நடைகளைக் காண்போம்.

‘சிருஷ்டிகளின் வரைதவறிச் சீர்கேட்டுக்கு உள்ளாகி
விமலனின் சித்தமதை விரோதிக்க நேர்ந்ததம்மா !
எவன்தான் பாவி இதற்கு ஏவி விட்டானோ ?
எவன்தான் இக்கலகுக்கு எழுப்பிக் கொடுத்தானோ ?

‘பாதாளச் சர்ப்பமாம் பசாசே அகந்தையினால்
வேதாளக் குழாங்களுடன் வீழ்ந்துண்ட காலமதில்
வன்கண்ணால் பழிக்குணத்தால் வம்புசெய்ய வாஞ்சை

[கொண்டு

வஞ்சனையால் மாதாவை வஞ்சித்தான் மாபாவி!’ (40 : 45-52)

‘ஐயோ அவன்விதியோ அத்தோடும் தொலையாமல்
இன்னம்மா சினத்துக்கே இலக்காக்கிற்று அவனை அப்பா !

(41 : 72-73)

‘அந்தோ ! அந்தோ ! அவர் அழுந்தும் இடர் இடம் !
எந்தோ ! அவர் முன்னிடம் எப்பேதம் உள்ளதம்மா !’

(42 : 100-101)

‘ஐயையோ விழுந்தாய் ! ஐயையோ உருவழிந்தாய் !’ (42 : 111)

‘நீ விழுந்த உச்சியெங்கே? நீ கிடக்கும் பள்ளமெங்கே?’

(43 : 121)

‘தீக்கி அடிகருக்கித் திசைநாறும் திட்டை போலும்
அவ்விதம் ஆறும்இடம் அடைந்த தம்மா பாவியடி !’

(48 : 283-284)

‘பகைமுடிக்கும் வகைதேடி பதிவிருந்து பார்த்ததம்மா!’ (66 : 759)

‘கூட்டோடே தரைநின்று குபுகுபென்று எழுந்ததம்மா !’

(71 : 927)

‘என்தீர்ப்பைக் கேளுமையா ! எதிரில் போர் இயற்றல் நன்று’

(79 : 81)

‘வாதனையும் உண்டோ அப்பா வருந்தும் இந்தத் துயரைவிட !’

(80 : 135)

‘மந்திரச் சூழ்ச்சி தோன்றி மகத்தாய்வீற் றிருந்ததம்மா!’

(90 : 441)

‘எழுந்திருந்த அப்பொழுதே எழுந்தவொரு பேரிரைச்சல்
கோடையிடி எங்கேயோ குமுறினப் போல் கேட்டதம்மா !’

(97 : 670-671)

‘மானிடர்கள் மாத்திரமே மதிபடைத்த சிருஷ்டிகளில்
சச்சரவு பலப்பட்டுச் சண்டையிடு வோர்களம்மா !’

(98 : 704-705)

‘மனுஷருக்குப் பகைஞர்கள் மற்றில்லை என்றற்போல்
மனுஷன் மனுஷனையே மடியவைத்தல் என்ன பாவம் !’

(98 : 914-915)

‘ஈசனுக்கும் மனுஷனுக்கும் எதிரியெனத் தலையெடுத்தோன்
பாரதார வினைமுடிக்கப் பாவ ஆசைத் தீ முண்டு
தீ நரகின் வாசல்தோக்கித் தீ விரித்துச் செட்டைதட்டி,
தன்னந் தனியாகத் தாவிவந்தான் பாவியம்மா !’

(104 : 921-924)

உலக வசனங்கள்

மேலும், உயிருடன் உலாவிலரும் உலகவழக்குச் சொற்களையும் தொடர்களையும் இக்கவிஞர் அங்கங்கே எடுத்தாண்டு மக்கள் மனத்தைக் கவரும் வகையிலும் கதை நடத்திச் செல்கின்றார். உலகில் ஒன்றிற்கு உடன்படாதவர் தம் உடன்படாமைக் குறிப்பை, 'தோலோ தோல்' என்னும் சொற்களால் குறிப்பிடுவது வழக்கம் இதனை,

'கொண்டமட்டும் சினந்திருகக் கொற்றவனைச் சினமுட்டி
கொன்று நம்மைத் தொலைத்துக் குணமடைய வேண்டுமாம்.
இதுதானப்பா நம்சுகமாம் இறந்துமுற்றும் ஒழிதலாம்
துக்கசுகம் இது அப்பா ! 'தோலோ தோல்' நான் உடன்
படேன் (83 : 217-220)

உலகவசனமாய் வழங்கும் பழமொழிகள் சிலவற்றையும் இக் காவியத்தில் ஏற்ற இடங்களில் இயைபுறப் பினைத்துள்ளார் கவிஞர்.

'வலியப் போர்க்கு போகமாட்டோம் வந்த போரை
விடமாட்டோம்' (68 : 822)

'கைக்கெட்டக் கிட்டியும் வாய்க்கெட்ட வொட்டாமல்
ஓடவும் மாட்டேன் பீடியும் கொடெனென்று
ஓடின வண்ணமே ஓடிடுமாம் தான்தானே.' (103 : 885-887)

'தலையிங்கே தப்பினது தம்பிரான் செயலென்று
உனக்கிட்ட ஆக்கினைக்கு ஒருஎட்டில் பொய்ச்சேர
எடு ஓட்டம் ஓடு விண்ணில். (107 : 1041-1043)

என்னும் பகுதிகளில் முதுரை மொழிகள் பொதிந்துள்ளமை காணலாம்.

'கண்ணார நான் கண்டேன் காதார நான் கேட்டேன்
(120 : 1491)

என்பது,

'கண்ணாரக் கண்டதும் பொய் காதாரக் கேட்டதும் பொய்
கசடற ஆராய்ந்தது மெய்'

என்னும் பழமொழியை நினைவூட்டுகிறது.

அடங்காது தன் போக்கில் அட்டாதுட்டியாய்த் திரிகின்ற தீம்பனைத் ஊர் வழக்கில், 'எதற்கும் துணிஞ்சு கட்டை' என்பார்கள். இந்த நாட்டு வழக்கை,

'சாத்தானோ துணிந்த கம்பம் சற்றேனும் அஞ்சிடாமல்
இது என்ன கோலமென்று எண்ணியே தன்நெஞ்சில்
ஆச்சரியப் பட்டதுண்டு அஞ்சினதோ அணுவுமில்லை'
(106 : 1005-1007)

என்னும் பகுதியில் கவிஞர் பொதிந்து வைத்துள்ளார்.

பழம் பாடல்களைத் தழுவுதல்

பழம் பாடற் பகுதிகளையும் மேற்கொண்டு கூறும் இடங்களும் ஒரு சில உள.

‘சேணில் பறக்கும் செந்தமிழ் மொழிவழியாய்’ (38 : 19) என்பது, ‘சேணிற் பறக்கும் செந்தமிழ்க் குதிரைமுன் திட்டேது தட்டேது காண்’ என்னும் பழம் பாடற் பகுதியைத் தழுவினது என்பது விளக்கப் பகுதியால் தெரிய வருகிறது.

‘இனத்தியல்பால் நம்மியல்பு எரியியல்பாய் மாறிடவே’
(89 : 403)

என்னும் அடியைப் பார்த்தவுடனேயே,

‘நிலத்தியல்பால் நீர்திரிந் தற்றுகும் மாந்தர்
இனத்தியல்ப தாகும் அறிவு. (குறள். 452)

என்னும் வள்ளுவர் திருக்குறள் நம் சிந்தையில் தோன்றும்.

மக்களின் வாய்மொழி வழக்கு

மக்கள் நாள்தோறும் வழங்கிவரும் எளிய சொற்களும் தொடர்களும் சிறப்புத் தொடர்களும் இவருடைய கவிதையில் ஆங்காங்கே தென்படுகின்றன. அவற்றுள் பலவும் தென்பாண்டி நாட்டு வழக்கே. சான்றாகச் சிற்சில தொடர்களை இங்கே காண்போம்.

‘அவன் தொடுத்த இருள்வினை அவன் தலையைச் சுற்றிடவும்
பாவத்தோடு பாவந்தனை பாவிப்பயல் தான் தொடுத்து
மற்றவரைக் கெடுக்க மாயமாய்த் திரிகையில்’ (47 : 258-260)

‘தூரா தொலையிலே தொலைதலே மிக நன்றும்’ (49 : 296)

‘தத்தர தருணத்தில் தளர்ந்து திகில் பிடித்தவேளை’ (50 : 330)

‘இப்படிக்காய்க்கூவினான் எல்லோரும் அக்குரலைக் கேட்டார்’
(52 : 396)

‘கூவி அழைப்பிக்கக் கும்புகம்பாய்க் கீழ்காற்றில்
கோணிப் பறந்து சாடிக் கொடிய பார்வோன் சீமையெங்கும்’
(53 : 407-408)

1. அடிக்குறிப்பாகத் தரப்பட்டுள்ள விளக்கப்பகுதி அமைத்தவர் நூலாசிரியரா, பதிப்பாசிரியர்களா என்பது குறித்து இப்பதிப்பில் குறிப்பு எதுவும் இல்லை. ஒன்றும் சுட்டப்படாத நிலையில் பாடல்களின் அடிக்குறிப்பாக வரும் பகுதி நூலாசிரியரான சாமுவேல் வேதநாயகம் தாமஸ் எழுதியது என்று கருத்தே தோன்றுகிறது. ஆயினும் அவருடைய உரைநடை என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பகுதிகளைப் போன்ற தெளிவும் விளக்கமும் இல்லாமையும் காண்கிறது. இதனைப் பதிப்பாசிரியர் தமது முன்னுரையில் இனி அடுத்துவரும் பதிப்பில் தெளிவுபடுத்துதல் வேண்டும்.

‘இது பற்றி வானுலகில் எத்திசையும் பிரபலமாய்
நாடோடிப் பேச் சொன்று நடந்ததைக் கேட்டீரோ?’
(68 : 829-830)

‘குபுகுபெனத் தீயையும் கொட்புறு புகைதனையும்
கும்ட்டிக் கொண்டு வெளித்தள்ளிக் கொட்டினதாம் மிகுதியாக
மீதிப்பக்கம் கோறையின்றி மினுமினென்று தோற்றுவிக்க’
(69 : 858-860)

‘எண்ணித் தொலையாமல் எள்விழவும் இடமிலாமல்
எள்விழவும் இடமிலாமல் இடுக்கமாய் வீற்றிருந்தார்’
(74 : 1020-1021)

‘ஆதாயம் யாதேனும் அகப்படாத காரியத்தில்
போட்டியாரும் போட மாட்டார் பொருமைக்கட்சி படவு
[மாட்டார்
நரகத்தில் எவரேனும் நாட்டாண்மை வேண்டுமென்று
பாத்தியதை கொண்டாடிப் பாராட்டார் இதுநிசமே.’
(77 : 52-55)

‘கட்டுக்கும் காவலுக்கும் கடுஞ்சிறைக்கும் நிந்தனைக்கும்
ஐயித்தவன் தண்டனையாய் ஐயித்த பேரை இம்சை செய்து
உட்படுத்தல் இயற்கையென்று உண்மையாய் அறிந்திருந்தும்
சீரழிந்து மெய்விதிர்த்தால் சிரிப்பதன்றி என்செய்வேன் ?
இந்த விதத் தண்டனையே இன்றுநமக் கிட்டவிதி.’ (86:310-314)

‘குழப்படி குசமசுக்குக் குருட்டடியாய் வழக்கறுக்க
அம்பலத்துக் கிருக்குமோ அன்றைக் கன்றி ஆவதில்லை’
(87 : 347-348)

‘இதுவேபர மானந்தமாம் என்ன கஷ்டம் கஷ்டமப்பா !’
ஊழியூழி உள்ளளவும் ஓயாத மணியமாகப்
பகைவனையே துதிப்பது பாடுபாடு ! பெரும்பாடு !’
(87 : 366-368)

‘மலைமுழைகள் உள்ளூறங்கும் மகாஊழி வெங்காற்று
சண்டைப் பிரசண்டமாகச் சாடிமோதி இராமுழுதும்
கொந்தளிக்கும் கடல் திரையைக் கோலாகலப் படக்கலக்க’
(89 : 415-417)

‘மட்டுமிஞ்சிச் சிரிக்காமல் மட்டுக்கட்டும் தடைக்கட்டும்
இவை தவிர வேறு நாம் எதற்கிசைந்து ஒப்பஏலும் ?’
(91 : 485-486)

‘அந்தச் சுத்தப் படுக்காளி ஆசித்தது என்னவெனில்’
(93 : 539)

‘தலைதெறிக்கச் சிலபேர்கள் சமவெளியில் ஓடுவாரும்
செட்டைதட்டிச் சிலபேர்கள் திசைமறுகச் சாடுவாரும்
ஆங்காங்குப் பன்முறையாய் ஆட்டமாடிப் போட்டிபோட்டு

ஒலிம்பஸொடு பைதாவில் ஓடும் விளையாட்டுக் கொப்ப
பந்தயங்கள் அடித்தோடிப் பாய்ச்சல் போரூர் சிலபேரெல்லாம்
(99 : 746-750)

‘அடரடி படரடியால் ஆகாயம் தீப்பிடித்து
செக்கர்நிற வானத்தின் திக்கிரண்டும் வெந்துதுபோல்
தோன்றுகின்ற பாவனையாய்த் தோணநின்றார் சில பேரெல்லாம்
(99 : 766-768)

‘அடரடிமேல் படரடியும் அதரடிமேல் பதரடியும்
கலக்கடியைக் கலங்கடிக்க குழப்படிமேல் குசமசக்காய்
தடதடவென்றிரைச்சல் மடமட த்துப் பூசலெழ
அப்பெரிய சேனையை அடித்துப்பின் தொடர்ந்துவந்த
வெற்றிவீரர் படையான விண்ணவரும் வான் அரணின்
கோட்டை வாசல் வழியாகக் கோடி கோடி சாடினார்கள் !’
(120 : 1494-1499)

‘ஏனப்பா என்னப்பா என்ன கேடு நினைத்தப்பா
உன் மகனைக் கொல்லுதற்கு உயர்த்தினாய் கையை அப்பா ?
ஏனப்பா என் மகனே ! என்ன பித்துப் பிடித்தப்பா
சாக்கொள்ளி இதைத் தூக்கித் தகப்பனுட தலைமேலே
அடிக்கவுந்தான் வந்தாயே ஆர்பொருட் டென்றறிவாயப்பா
(109 : 1086-1090)

‘ஏண்டி ஆயா ! இந்தப்படி ஏகக்கூச்சல் போட்டுவந்தாய்
கூச்சலைப் பார்த்தாலும் கோரமெத்த விகாரமெத்த
கூறின உன்மொழியோ கோரத்திலும் மிக விகாரம்’
(109 : 1103-1105)

‘இரண்டாம்பேர் அறியாமல் இரகசியமாய்ப் பறந்தலைந்து
அளவுமித மில்லாமல் அகப்பட்ட பேரையெல்லாம்
குடல்குளிர உண்டு கொண்டு கொண்டாட்டம்
[ஆடிக்கொண்டு
சருவமும் இரையாகச் சம்பரமம் கொள்வீ ரென்றான்.’
(113-114 : 1261-1264)

‘எல்லையில்லை கரையில்லை எடுத்துரைக்க அளவுமில்லை
நீளமில்லை அகலமில்லை நினக்குமோர் உயரமில்லை
ஏமமில்லை சாமமில்லை இரவுமில்லை பகலுமில்லை
(116 : 1333-1335)

‘கடலிலாமல் திடலிலாமல் காற்றிலாமல் தீயிலாமல்
ஐந்துபெரும் பூதியங்கள் அடிதலை தடுமாற்றாய்
சினைப்பருவ அவஸ்தையில் சிக்குப்பிக்காய்த் தலை மயங்கி
எக்கச்சக்க மாயுருளும் இதிலிருந்து எப்போதேனும்
அதிலவிய ஆண்டவனார் அண்டங்களைச் செய்வதற்கு
கரும்பிண்ட அணுத்துகளைக் கருவியாகத் தாமெடுத்து
சிருஷ்டிக்கும் காலமட்டும் சீத்துப்பூத் தெனச்சிணுங்கும்.’
(117 : 1372-1378)

வட்டாரப் பேச்சு வழக்கு

பேச்சுவழக்கான வட்டாரச் சொற்றொடர்களும் சொற்களுமே மிகுதியாக இக்காலியத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன. மக்களெல்லாரும்—குறிப்பாகப் பெண்டு பிள்ளைகள் முதலியோரெல்லாம்—இக்காலியத்தைத் 'தாலாட்டுச்' சந்தம் போன்ற இயல்பான எழுச்சிதரும் சந்தத்தில் பாடி மகிழவேண்டும் என்னும் பெருநோக்கால் தாம் வாழ்ந்து பழகியவட்டார மக்களின் மொழிகளையே இக்கவிஞர் மிகுதியும் பயன்படுத்துகின்றார். பேச்சுவழக்கிற்கானும் கொச்சை வடிவங்களையும் அப்படியே அமைக்கிறார் இந்த மக்கள் காலியத்தில்.

தவிரவும் சிற்சில சொற்களைப் புத்தாக்கமாகவும் இவர் படைத்துள்ளார். இவை பற்றிய சில குறிப்புகளை இக்காலியப் பூங்காவில் இனிக்காண்போம். மேலும் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ப் பேரகராதியில் இடம் பெறாத புதிய சொல்வடிவங்களும் இவருடைய காலியத்தில் காணப்படுகின்றன. 19-ஆம் நூற்றாண்டில் இவர் தரும் புதுச் சொற்களையும் புதுச்சொல் வடிவங்களையும் அகராதியாளர் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென வேண்டுகிறார். நமது மொழியில் பேச்சு வழக்கிலும் இலக்கிய வழக்கிலும் பயின்ற சொற்கள் எதனையும் நாம் புறக்கணித்தல் கூடாது. நமது மொழியில் கருத்து வளம் சிறக்கச் சொல்வளம் பெருகுதல் வேண்டுமன்றோ?

தமிழ்ப் பேரகராதியுடன் ஒப்புக் காணல்

பிடிவாதம் என்னும் பொருளில் 'அடம்' என்னும் சொல் சென்னைப் பல்கலைக் கழகம் வெளியிட்டுள்ள தமிழ்ப் பேரகராதியில் உண்டு. ஆனால், இச்சொல்லோடு பிடித்தல் என்னும் வினை சேர்த்து வினையாக வரும் வழக்குத் தரப்படவில்லை. 'வன்மத்தொடு வன் பகையும் வணங்காத அடம்பிடிப்பும்' (91 : 484) என 'அடம்பிடித்தல்' என்னும் பேச்சு வழக்கு இலக்கியத் தரம் பெறுகிறது. 'ஆக்கரித்து' (61 : 612) என்பது அகராதியில் இல்லை. இது ஆர்ப்பரித்து என்பதன் மாற்று வடிவம் போலும். 'ஆடை' (104 : 93) என்பது சித்திரை நட்சத்திரம் என்னும் பொருளில் தரப்பட்டுள்ளது. ஆனால் இக் காலியமோ சித்திரைமாதம் என்னும் பொருளில், 'ஆடைவரும் கோடைக்காற்றில்' (104 : 936) என்று பேசுகிறது. எனவே, சித்திரைத் திங்கள் என்னும் பொருளும் சேர்க்கப்படவேண்டும். தோற்கடித்தல் (44 : 183) என்பது போல, 'அதிரடித்தல்' என்னும் வழக்கு உள்ளது. (அதிரடிக்க 106 : 1003). உபாதை (85 : 280) என்னும் வடிவம் இல்லை. ஆனால், உபாதி, உபாதித்தல் என்பன உள.

'எட்டேகால் லட்சணங்கள் ஏணங்கிகள் கோணங்கிகள், (103 : 913) என்பதில் மூன்று சொற்கள் உள. இவற்றுள் முதலிரண்டும் அகராதியில் இடம் பெறவில்லை. 'எட்டேகால் லட்சணம்' என்பது கழுதையை 'ஒன்றேழுக்கால் தையன்னு' என்று சொல்வது போன்ற குறிப்பு மொழி. அவலட்சணம் என்பது பொருள். காளமேகப்

புலவரின் 'எட்டேகால் லட்சணமே' என இப்பொருளில் தொடங்கும் பாடல் ஒப்புக் காணத்தக்கது.

'கங்குகரையில்லாமை' என்பது அகராதியில் காணப்படுகிறதே யன்றி, 'கங்குகரை' என்னும் முற்பகுதி தனிச் சொல்லாய் இடம் பெறவில்லை. 'கங்குகரை காணவொண்ணு இந்த இருள் பாழ்க் கயத்தில் (94 : 571-572) என்ற இடத்துக் கங்குகரை தனி நிலைச் சொல்லாகப் பயின்று வருதல் காணலாம்.

பயத்தை உண்டுபண்ணும் மிக்க ஆழம் என்னும் பொருளில் 'கிடுகிடுபாதாளம்' என்பது உண்டு. அனால், 'கிடுகிடு பாதலம்' (40 : 62) என்பது இல்லை. 'சல்லியம்' என்பது பிணக்கு, பூசல் என்னும் பொருளது (98 : 709). இப்பொருளில் பேரகராதி இச் சொல்லைத் தரவில்லை. 'சண்டைசல்லியம்' என்னும் வழக்கும் இங்கு ஒப்பு நோக்கற்பாலது.

'நெருக்கடியான நேரம்' என்னும் பொருளில் 'தத்தர தருணம் (50 : 330) என்னும் வழக்குப் பேச்சில் உண்டு. அகராதியில் இவ் வழக்கு விடுபட்டுள்ளது. தாயமாட்டு என்னும் சொல் மட்டும் அகராதியில் காண்கிறது. இதன் தன்வினை வடிவமாகிய 'தாயமாடுதல்' என்பது கவிஞர் ஆட்சியில் உள்ளது (79 : 92). இச்சொல் இந்நாளிலும் பேச்சுவழக்கில் இருந்து வருகிறது. 'தூராதொலை' (49 : 296) என்பதும் இவ்வாறு உள்ளதே. இச்சொல் அகராதியில் இடம் பெறவில்லை. ஆனால், இதே கருத்தில் வரும் 'தூராதி தூரம்,' 'தூராதூரம்' என்பன உள.

'அச்சுக்கட்டு' என்று ஒரு சொல் அகராதியில் உண்டு, ஆனால் 'அச்சுக்கெட்டு' என்பதோ, 'அச்சுக்கெட்டுத் தச்சு மாறி' (117:1393) என்பதோ இல்லை. 'தட்டுமாறுதல்' என்னும் வடிவு அகராதியில் காணப்படும். இதில் இவ்வாசிரியர் வழங்கும் 'தட்டுமாற்று' (119:1155) என்பது காணப்படவில்லை.

'ஊழியுழி வேதனையும் உபாதனையும் போதாமல்' (114 : 1288) என்னுமிடத்து 'உபாதனை' என்பதனைப்பொழிப்புமோனை பொருந்தக் கவிஞர் அமைத்துள்ளார். ஆனால், 'உபாதனை' என்னும் வடிவம் பேரகராதியில் இல்லை. துன்பம் என்னும் பொருளில் வாதனை, வேதனை என்றும் சொற்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றிடையே காணும் இயைபுடைமை காணத்தக்கது.

அகராதியில் மேற்கோள் தரப்படாச் சொற்கள்

இக் காவியத்துள் வரும் சில சொற்கள் பேரகராதியில் இடம் பெற்றுள்ளன. ஆனால், அவற்றிற்கான ஆட்சியிடம் கொண்ட இலக்கிய மேற்கோள் தரப்படவில்லை. அவற்றுள் பின்வரும் சொற்கோவை கவனித்தக்கது. அமஞ்சி வேலை (87 : 362); அர்க்கன் 74 : 1005); அரைகுறை (93 : 535), அறைகுறையாய் (118 : 141);

அல்லத் தட்டல் (96 : 642), ஆகடியம் (85 : 290) இடுக்கம் (74 : 1021); இப்படிக்கு (52 : 396), இறக்கை (73 : 941) உச்சாணி (73 : 968) உறுமம் (90 : 443); எக்கச்சக்கம் (117 : 1375); ஏறுங்கடை (121 : 1343; 122 : 1555) ஒட்டுக்கு (74 : 944; 103 : 906); கணுரிட்டு (115 : 1314, 1315); கிஞ்சித்து (91 : 489); கும்பு (153 : 47); குறளி வித்தை (60 : 575); கெடுகுறி (82 : 86); கொஞ்சநஞ்சம் (120 - 1503); கோறை (69 : 861); சமன் (73 : 87); சன்னபின்னல் (80 : 123); (80 : 123); சவங்கி (12 : 1341); சீண்டரங்கள் (103 : 912); சீண்டிரம் (109 : 218); சுளுவு (99 : 663); தூட்சி (90 : 460; 91 : 483) செட்டை (99 : 747, 104 : 924); தட்டுக்கெடுதல் (53 : 399); தற்சமயம் (79 : 86); தட்டோட்டம் (79:94); தாலாட்டு (89 : 42); தரிகொண்டு நிற்காமல் (121 : 1518) தோற்கடித்தல் (44 : 1837); தெப்பல் (118 : 1364); படுக்காளி (99 : 539), பால் வீதி மண்டலம் (52 : 381); பூதியம் (38 : 13); முகாந்திரம் (39 : 41).

புத்தாக்கமும் புதுவடிவங்களும்

சிற்சில புத்தம்புதுச் சொற்களையும் இவர் படைக்கின்றார். இமய மலையை 'இந்துமலை' (75 : 1022) என்கிறார். இவ்வழக்குப் பிற இடங்களில் காணப்பெறுதது. 'இலக்கு' என்பதனை 'லக்கு, (77 : 46) 'லெக்கு' (82 : 193, 92 : 504) என்று பேசும் தோரணையிலே பயன்படுத்தியுள்ளார். ஏமாற்றி என்பதை 'ஏமாத்தி' (94 : 581) என்று கொள்கிறார்.

உலகு, உலகம் என்னும் இருவடிவங்களும் இலக்கியவழக்குப் பெற்றுள்ளன. ஆனால், கலகம் என்பதனைக் 'கலகு' என வழக்கு நோக்கி இவர் எடுத்துக்காட்டுகின்றார் (40 : 48). 'தலை கீழாய்' என்பது பெருவழக்கே. ஆயின், இப்பொருளில் இக்காலிய ஆசிரியர், 'கீழ்தலையாய்' (40 : 62) என்று தருகின்றார். சினேகிதன் பங்காளி இவரைக் குறிக்கக் கூட்டாளன், கூட்டாளி என்னும், சொற்கள் அகராதியில் இடம்பெறுகின்றன, இவ்வாசிரியரோ இப்பொருளில், 'கூட்டன்' (46 : 233) எனப் புது வடிவம் காண்கிறார். கேடு என்பதன் வேருகக் 'கேடுபாடு' என்னும் புதுச் சொல்லாட்சியும் (82:186) தோன்றக் காண்கிறோம். 'சண்டப்பிரசண்டம்' என்பதற்கு ஈடாகக் 'சண்டைப்பிரசண்டம்' (89:416) என்னும் வடிவும் இக்காலியத்தில் தரப்படுகிறது. சிறிதாயினும் எனனும் பொருளில் 'சற்றென்கிலும்' (78:79) என்னும் வழக்குச் சொல் வடிவம் உள்ளது.

கூட்டாளி என்னும் பொருளில் 'கூட்டன்' என இவர் கொண்டது போலவே சிற்பி என்பதற்குச் 'சிற்பன்' என்னும் புதுவடிவம் காண்கிறார் (72 : 948, 949, 960). இவ்வழக்கு 18 ஆம் நூற்றாண்டினரான திருத்தணிகைக் கந்தப்பய்யரின் நூல்களிலும் காணப்படுகின்றன. அரிய இச்சொல்லாக்கத்தை இவ்வாசிரியரும் தந்துள்ளமை கவனிக்கத் தகுந்தது. 'சுயநலம்' என்பதற்கு ஒப்பச் 'சுயநயம்' என்னும் சொல்லாட்சி தருகிறார் (68 : 809). தூறுவளி துறை எனச் சுழல்காற்றைச் குறிப்பிடுவர். இவர் 'சூர்வளி' (42 : 103) என்கிறார்.

‘செல்வத்திலும் சம்பத்திலும் சிறிதும் ஏற்றத்தாழ்ச்சியின்றி’ (71 : 930) என்னுமிடத்துச் செல்வம், சம்பத்து இரண்டனையும் வேறு வேறு கருத்தில் ஆழ்கின்றார்போலும். இரண்டிற்குமுரிய பொருள் வேற்றுமை சிந்திக்கத்தக்கது ஆண்டாள் திருப்பாவையில் ‘ஐயமும் பிச்சையும் ஆந்தனையும் கைகாட்டி’ என வருவது போன்ற சொற் கூட்டாகும் இது. மற்றோரிடத்தில், ‘ஊழியுழி வேதனையும் உபாதனையும் போதாமல்’ (114 : 1288) என்னுமிடத்து வேதனை, உபாதனை என்னும் இரண்டன் பொருள் வேறுபாடும் நுண்ணிதின் அறியத்தக்கது. ஒருகால் இவை ஒருசொல்விழுக்காடாய்ப் பேச்சு வழக்கில் வருவது என்றும் கொள்ளலாம்.

மக்கள் பேசும் அரைகுறையான கொச்சை வடிவங்களையும் காவிய ஆசிரியர் தழுவியுள்ளார். மக்களின் வாய்மொழி இலக்கியமாகப் படைக்கத் தொடங்கிய ஆசிரியரின் நோக்கத்திற்கு இது ஒத்ததே. ‘தோன்றுகின்ற பாவனையாய்த் தோண நின்றார் சிலபே ரெல்லாம்’ (99 : 768) எனவரும் இவ்விடத்தில் ‘தோணநின்றார்’ என்பது ‘தோன்ற நின்றார்’ என்பதன் உரைச் சிதைவே. இது போன்றனவே ‘போறேன் நான்’ (95 : 601), ‘சிரிக்காமல்’ (91 : 486) என்பனவும், நிலாவெறித்து என வரத்தக்கது ‘நிலவெரித்து’ (75 : 1013) எனவும், உருமம் என வரவேண்டுவது ‘உறுமம்’ (90 : 447) எனவும் வருவன கொச்சை வடிவமாகவே கொள்ளத்தகும். ‘குப்பங்குப்பமாகக் குஞ்சுகளைப் பொறித்துத்தள்ளி’ (74 : 1007) என்னுமிடத்துப் ‘பொறித்தல்’ என்பதுவே இவ்வாறு மாற்றம் பெறுகிறது.

‘படகு’ என்பது ‘படவு’ எனவே மக்கள் பேச்சில் வழங்குகிறது (89 : 419). மாணிக்கவாசகரின் திருவாசகத்திலேயே ‘படவ தேறி, என அமைந்துள்ளது என்பதும் சிந்திக்கத்தக்கது.

பயல் (107 : 1047 ; 122 : 1579); பிலுக்குதல் (63 : 652); பூச்சாண்டி (75 : 1036); பொறுதி (87 : 334); போக்கடித்து (84 : 409); மிண்டன் (78 : 72); மூலியம், சுளுவு (97 : 663); யாதனை (80 : 145); வாதனை (84 : 265) வாதை (80 : 136); வேக்காடு (79 : 92), சண்டப் பிரசண்டம் (117 : 1389); கொந்து (101 : 820); கஸ்தி (118 : 1431) போன்றவை வட்டார வழக்குகளேயாகும்.

முடிவு என்பது ‘முடி’ என்ற அளவில், ‘நன்றாகத் தீர்ப்புஞ் செய்து நல்முடி கட்டினீர்’ (93 : 552) எனக் கடைக் குறையாகிறது. இது போலவே ‘முடிதல்’ என்பது ‘முடில்’ என, ‘நான் முடிந்த நாளிலேயே தான்முடில் திண்ணம்’ (112 : 1205) என்ற இடத்து இடைக்குறையாய் இடம் பெறுகிறது. ‘அச்சக் கெட்டுத் தச்சு மாற’ (117 : 1393) என்னும் வழக்குத் தொடர் தருகிறார். கடைசி முடிவு என்பதனை உணர்த்த ஏறங்கடை, ஏறங் கடைசி, ஏறு கடை என்னும் சொற்கள் அகராதியில் இடம் பெற்றுள்ளன. இதே பொருளில் நாட்டில் வழங்கும் ‘ஏறங்கோடி’ (122 : 1559) என்னும் வழக்கையும் ஏற்று இவர் தம் காவியத்தில் அமைத்துக் கொள்கிறார்.

‘அமைவின்றி அலைகை என்னும் பொருளில் துருதுருவெனல், துறு துறுவெனல் என்னும் சொல் வழக்குகளைத் தமிழ்ப் பேரகராதி தருகிறது. ‘இவரோ, ‘துடுதுடு என்னும் வட்டார வழக்கை ஒட்டி, ‘துணிந்த பெருந் தொழில் மேலே துடுதுடுத்து நாட்டமாகி (101: 818) என்னும் வடிவை வழங்குகிறார்.

உயர்ச்சி, உயரம் என்னும் பொருளில் சீவக சிந்தாமணி ஆசிரியர் திருத்தக்க தேவரே ‘உயர்’ (சீவக, 473) என்னும் வடிவத்தைத் தந்துள்ளார். இவ்வாசிரியரும்,

‘இவ் உயருக் கெட்டிடவே இவ்வுயர்க்கு மேற்போக’ (76 : 13) என்னும் அடியில் இரு முறை ஆண்டுள்ளார். இவ்வகையில் மலை, மலையுச்சி என்னும் பொருளில் வழங்கும் சிகரம், சிகரி என்னும் சொல் வடிவங்களிலும் வேறாக, ‘சிகர்’ (38 : 15; 100 : 780) என்னும் புது வடிவம் கொள்வது இலக்கிய மரபுகளை ஒட்டிப் புதுச் சொல் லாக்கும் இக்காலிய ஆசிரியர் திறனுக்குத் தக்க எடுத்துக் காட்டாகும்.

உவமை நயம்

அனிகளுள் தலையாய உவமைகள் அங்கங்கே காணப்படு கின்றன. இவை மூல நூலிற் போன்று அமைந்தனவே.

‘இத்தூரிய சோலையிலே இற்றுலர்ந்து சிதறுண்டு
ஒடைக்கால் கரைகுவியும் கோடைநாள் செத்தை போலும் !’
(51 : 360-361)

‘உலகபாரச் சுமைக்கு இயைந்த ஒரு அனந்தன் தோள்களே
[போல்
திண்டோள் கொண்டு யுகிப்பில் சிந்தை மூழ்கி அவன் நிற்க
அனைவோர்கள் கருத்தையெல்லாம் அவன் முகமே கவர்ந்துவிட
அரவமில்லா இரவு போலும் அருங் கோடை உறுமம் போலும்
அமர்ந்தெல்லோரும் உற்று நோக்க அறையலுற்றான் வரும்
[வசனம்’ (90 : 444-448)

என வரும் உவமைப் பகுதிகளில் ‘போல்’ என்னும் எல்லோருக்கும் புரியும் உவமைச் சொல்லே கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

‘காவல் நிற்கும் துறையில் கண்ணயரும் காவலாளர்
தம் எசமான் கண்டு விட்டால் தட்டுக்கெட்டு உறக்கத்தோடு
திடீரென் றெழுந்தது போல் திடுக்கிட் டெழுந்தாராம்’
(53 : 398-400)

என்ற இடத்து நகைச்சுவையும் இழையோடுகிறது.

இன்னும் சில இடங்களில்,

‘எம் முறையாய் என்றுரைப்பின் எடுத்துரைப்போம் ஓர் உவமை’
(97 : 686)

‘எதுபோல என்றுரைப்பின் இதற்குவமை இரண்டாகும்’

(121 : 1526)

என்றற் போன்று பீடிகை தந்து உவமை விளக்கம் தரும் பகுதிகளும் உள.

உளம் கவர் பகுதிகள்

பக்தி நிலத்தில் காலூன்றிப் பரிமளிக்கும் இக்காலியத்தில் உளங் கவரும் பாடற் பகுதிகள் அங்கங்கே காணலாகும். எடுத்துக் காட்டாக ஒன்றிரண்டு காண்போம்.

‘பார்த்தறியும் நேத்திரனின் பரமனின் திருவுளத்தை
சற்பனையால் வஞ்சிக்கச் சமர்த்துள்ளார் ஆருமுண்டோ !
அம்பரத்தில் நின்று அவர் அனைத்தையும் உற்று நோக்கி
இங்கிருந்து நாம் நடத்தும் இந்த யுத்தி மந்திரங்கள்
அத்தனையும் வீணென்று ஆகடியம் பண்ணுகின்றார்
நம் வலியை வெல்லுதற்கு நாதற்குள்ள சக்தியிலும்
நம்சதியைக் கெடுப்பதற்கு ஞானம் மெத்த அவர்க்குண்டு’

(85 : 286-292)

‘உண்மையிது அப்பரமன் ஒருவனே அகண்டமாகி
அனைத்துலகும் காத்தழிக்கும் அகிலாண்ட நாயகனாய்
அம்பரத்தில் எப்படியோ ஆழ்நிலத்தில் அப்படியே
அங்குமிங்கும் எங்கு மென்றும் ஆதி அந்தம் தானாகி
தனிமுதலாய் அரசியற்றி தன்னரசு சக்கரத்துள்
கலகம் நாம் எழுப்பினாலும் கடைகோடி கோணத்தையும்
தானிழந்த பாடிலாமல் தன்னரசை நரகில் ஒச்சி
பொற் செங்கோல் வழுவாமல் பொன்னுலகை ஆளும் வண்ணம்
இருப்புக் கொடுங்கோலால் இங்கு நம்மை இம்சை கொள்வார்
பின்னை நாம் இங்கிருந்து பேசுவானென் சாமதண்டம் ?’

(91 : 464-473)

‘மனத்தின் நிலையேதான் மனமிருக்கும் இடமேயாம்
நரகமதில் சுவர்க்கமாம் நகரமாம் சுவர்க்கமுமே
மாறாது நானிருப்பின் மற்றெங்கே யிருந்தாலென் ?’

(50 : 304-306)

‘ஊழியப் பெரும் பவுசை உயர்வானில் தேடாமல்
நம்மிடத்தில் இருந்தே நாம் நன்மையை வரத்தேடி
நமக்கென்று நாமிருந்து நரகத்தீக் குழியிலேனும்
சுயேச்சையாய் வாழ்ந்திருந்து சுயாதீன மாய்த்திரிந்து
ஊழியச் சிறப்பு ஈயும் ஓய்யார நுகத்தைவிட
கடினமான சுயேச்சையே கண்ணியம் என மதித்து
ஒருவனுக்கும் நாமினிமேல் உத்தர வாதம் இன்றி
தாக்கற்றுத் திரிய வேண்டும் தன் மூப்பாய் எங்கெங்கும்
அப்போதான் நம்மகிமை அதிசிறப்பாய்த் தோற்றுவிக்கும்
சிறுமைநின்று மேன்மையும் சேதம் நின்று பெருநயமும்

தாழ்வினின்று தனிவாழ்வும் தழைத் தோங்கச் செய்வித்து
எத்தலத்தில் இருந்தாலும் எத்திங்கைப் பட்டாலும்
படுமெல்லாப் பாட்டிலேயும் பண்ணும் எல்லா முயற்சியிலும்
துன்பினின்று எப்போது இன்பத்தை விளைத்தோமோ
அப்போதான் நஞ்சிறப்பு அருஞ்சிறப்பாய்த் துலங்கிடுமாம்'.
(88-371-385)

கற்பார் கருத்தைக் கவர்வதாயும் சிந்தனைக்கு விருந்தாயும் நம்
வாழ்வுக்குத் தூண்டுகோலாயும் உளத்திற்கு மகிழ்ச்சி தருவதாயும்
உள்ள இத்தகைய பகுதிகள் நூலுள் பலப்பல. படிக்கப் படிக்கத்
தெலிட்டாது தித்திக்கும் நல்விருந்து இந்தப் 'பூங்காவனப் பிரளயம்'
என்னும் பெருங்காவியம்.

பிறமொழி பெயர்ப்புகள்

இத்தகைய அருமை பெருமை வாய்ந்த மிவற்றனார் காவியத்தின்
முதலிரண்டு பகுதிகளைப் பார்க்கும் போது, இப் பூங்காவனப்
பிரளயத்தின் ஏனைய பத்துப் பகுதிகளுக்கும் இந்த ஆசிரியரின்
படைப்புத் தமிழுலகுக்குக் கிட்டாது போயிற்றே என்னும் ஏக்கம்
தோன்றவே செய்யும். இவருக்குப் பின் வந்த கவிதை மொழி
பெயர்ப்பாளர்களும் முற்றும் முடித்திலர்.

பெரும்புலவர் வெள்ளதால் சுப்பிரமணிய முதலியார் இக்
காவியத்தின் முதற் காண்டத்தை மட்டும் 1895-லேயே விருத்த
காவியமாகப் பாடித் தந்திருக்கிறார். அதன் பின் பல்லாண்டுகள்
வாழ்ந்திருந்தும் இக்காவியத்தின் ஏனைய காண்டங்களையும் இவர்
பாடிற்றிலர்.

என்னுடைய உழுவலன்பர் எந்நேரமும் நூற்கடலிலேயே திளைத்து
வாழ்ந்துவரும் வில்வாரணிப் பச்சையப்பனார், சுவர்க்க நீக்கம்,
சுவர்க்கமீட்சி என்னும் மிவற்றனாரின் இருபெருங்காவியங்களையும்
ஆசிரியப் பாவில் மொழி பெயர்த்துள்ளார். மாதிரியாகச் சுவர்க்க நீக்
கத்தின் ஒன்பதாவது காண்டத்தை மட்டும் வெளியிட்டுள்ளார். இவர்
பாடியுள்ள ஏனைய பகுதிகளும் முற்றும் வெளியிடப்படின் மிவற்றனார்
பெருங்காவியம் பண்டைய ஆசிரிய நடைக் காவியங்களைப்
போன்று சிறப்பிடம் பெற்றுத் திகழும் என்பதில் ஐயமில்லை.

பல்வேறு மொழிபெயர்ப்பும் வரவேற்கத் தக்கதே

பெருமை படைத்த இந்தப் பெருங்காவியத்திற்குப் பல மொழி
பெயர்ப்புகள் பலராலும் செய்யப்பட்டாலுப் வரவேற்கத் தக்கதே
யாம். அவை ஒவ்வொன்றும் வாசிப்போருக்குப் புதிய புதிய சுவை
களைத் தந்து இன்பம் பெருகச்செய்யும்.

சாமுவேல் வேதநாயகம் தாமஸின் 'பூங்காவனப் பிரளயம்'
என்னும் அம்மாளை நடையில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு முதலிரு
காண்டங்கள் அடங்கிய இந்த நூலை, முதற் காண்டத்தை விருத்த

காவியமாகப் பாடி 1895ல் வெளியிட்ட வெ.ப. சுப்பிரமணிய முதலியார் பார்வையிட்டிருக்கிறார் என்பது அவருடைய முகவுரையால் (பக். III) தெரிய வருகிறது. எனவே, இவ்விருவருடைய முதற்காண்டப்பகுதியை ஒரு சேர வாசித்தால் இந்த இருவர்தம் மொழிபெயர்ப்பு நயம் காணலாம். ஒரு பாணைச் சோற்றுக்கு ஒரு சோறுபதம் போல ஓர் எடுத்துக்காட்டு.

‘விதலித ஆலயங்கள் விரும்பாமல் வீண்கிடக்க
சுத்தநேர் இதயமிசைத் தூயராய் வீற்றிருக்க
பிரிதிகொளும் ஆவியே பிரதான மாகவும் நீர்
அடியேனைப் போதிப்பீர் அறிவீர் அனைத்தும் ஐயா !

(39 : 25-28)

எனவரும் பூங்காவனப் பிரளயத்தின் பாயிரப் பகுதி வெ.ப. சுப்பிரமணிய முதலியார் வாக்கில் எவ்வாறு விருத்த கவியாய் உருவெடுத்துள்ளது என்பதைக் காண்போம்.

‘மக்கள் கைத்த லத்தியற்றி
வைத்த கோவில் யாவினும்
மிக்க தென்று வாய்மை தூய்மை
மேய நெஞ்ச ஆலயம்
புக்க தேவ ஆவியே !
புரிந்து யான்சொ லப்புகும்
தக்க காதை முற்றுமே
தகத்தெ ரிந்து ளாயரோ.

(சுவர்க்க நீக்கம், முதற்காண்டம், 7)

இருவரும் மிலிற்றனர் வாக்கைப் பொன்னே போல் போற்றித்தாம் பாட எடுத்துக் கொண்ட பாவகைக்கு இயையப் பாடுகின்றனர். இரண்டு வகை முறையிலும் சந்தமும் பொருட்போக்கும் நல் விருந்தாகவே அமைதல் காணலாம்.

புதுமைக் காப்பியம் போற்றத் தகும்

தேசிய கவிஞர் சுப்பிரமணிய பாரதியார் புதுத்தமிழ்க் காப்பியங்கள் குறித்துத் தாம் பாடிய ‘பாஞ்சாலி சபதம்’ முன்னுரையில் பின்வருமாறு தெரிவிக்கிறார் :

“எளிய பதங்கள், எளிய நடை, எளிதில் அறிந்து கொள்ளக்கூடிய சந்தம், பொது ஜனங்கள் விரும்பும் மெட்டு இவற்றினையுடைய காவியமொன்று தற்காலத்திலே செய்து தருவோன் நமது தாய்மொழிக்குப் புதிய உயிர்தருவோனாகின்றான். ஓரிரண்டு வருஷத்து நூற் பழக்கமுள்ள தமிழ் மக்களெல்லோருக்கும் நன்கு பொருள் விளங்கும்படி எழுதுவதுடன் காவியத்துக்குள்ள நயங்கள் குறைவுபட்டாமலும் நடத்தல் வேண்டும்.”

இவர் உரைத்த புதுமைக் காவிய இலக்கணம் முழுமையாய்ப் 'பூங்காவனப் பிரளயம்' என்னும் இக்காவியத்துள் விளங்கக் காணலாம். இதனைச் சென்ற நூற்றாண்டின் இறுதியிலே இருபதாம் நூற்றாண்டில் விடிவெள்ளியாய்த் தோன்றிய புதுமைக் காப்பியம் எனலாம்.

பாராட்டுக்குரிய பதிப்பாசிரியர்கள்

இவ்வாறுகப் பல்வேறு காவிய நலங்களையும் கொண்டுள்ள பூங்காவனப் பிரளயம் என்னும் இந்தக் குலதனத்தை 90 ஆண்டு களுக்குப் பின் தமிழலகுக்குப் பதிப்பித்து வழங்கிய பதிப்பாதிரியர்களும் பதிப்பகத்தாரும் தமிழ் கூறும் நல்லுலகத்தின் பாராட்டிற்கும் நன்றிக்கும் உரியவராவார்கள். பண்டை நாளில் ஏட்டுச் சுவடிகளாயிருந்த எண்ணற்ற நூல்கள் பல்வேறு காரணங்களால் அழிவுற்றன. அச்சநூல்களான பின்பும் இதுபோன்ற எத்தனையோ அருமையான நூல்கள் மறுபதிப்புவாராமையால் வெளியுலகத்திற்குத் தெரியாமல் இருந்து வருகின்றன. அவையெல்லாம் மீண்டும் பதிப்பிக்கப்படுதலும் நமது மொழிக்கும் செய்யும் பெருந்தொண்டாகும். இத்தகு பெருந்தொண்டாற்றியுள்ள பதிப்பாதிரியர்களுக்கு நாம் நன்றிகூறக் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

பதிப்பின் செம்மைக்காக

பழைய பதிப்பைப் புதிய பதிப்பாக்கும் போது, காலத்திற்கு ஏற்பப் புதிய விளக்கப் பகுதிகள் சேர்க்கப்படலாம். 'இடை வெட்டாய்த் தொடங்கும் கதையின் முன் நிகழ்ச்சி' இப்பதிப்பில் ஒரு புதிய சேர்க்கையே, ஆனால், இப்பகுதி காலத்திற்கு ஏற்ற எளிய நடையில் அமையவில்லை. கூர்ந்து கவனித்தால் வெ. ப. சுப்பிரமணிய முதலியார் அவர்களின் சுவர்க்க நீக்க முகவுரையின் தொடக்கப் பகுதியின் மாற்றுப் படிவமாய்க் காணப்படுகிறது. சென்ற நூற்றாண்டிற்கு ஏற்ப எழுதப்பட்ட உரை நடைப்பகுதியைச் சிறிது மாற்றிவிட்டதால் மட்டுமே பொல்வு பெற்று வரும் இக்காலத்திற்கு ஏற்புடைத்தாமோ?

தென்பாண்டி வட்டார வழக்குகள் மிகுதியும் கொண்ட இந்நூலின் சில பகுதிகள் ஏனைய இடங்களில் வாழ்வார்க்கு விளங்குவது அரிதாகலாம். இதனைப் போக்கச் சொற்பொருட் கோவை ஒன்று அகராதியாக ஈற்றில் இணைக்கப் பெற்றிருந்தால் நன்றாயிருக்கும்.

'வலுபடையை விழுந்தாட்டி' (44 : 175)

'இது பெரிய கேடப்பா இது கொடிய மோசமப்பா

ஆகையாலே சண்டைப் பேச்சு ஆகாதம்மா பரிச் சேதம்'

(85 : 281-282)

'இத்தனையும் ஜெனித்து ஏறுமாறாய்க் கிடந்தனைந்து

என்னேரம் தலைமயங்கும் இடந்திரிந்தார் அம்மானை'

(103 : 919-920)

இவை போன்றவை திருத்தம் பெறத் தக்கவை. இனி வரும் பதிப்பில் இவ்வாறான மரபுப் பிழைகள் முதலியன முற்றுமாய்த் தவிர்க்கப் படுதல் வேண்டும் என்னும் நல்லெண்ணத்தாலேயே இவை இங்கு எடுத்துக்காட்டப்பெற்றன.

மிலிற்றனார் காவியம் போற்றுக

ஆங்கில மகாகவி மிலிற்றனரின் காவியத் தமிழாக்கமாக விளங்கும் ஆதிநந்தாவனப்பிரளயம், பூங்காவனப்பிரளயம், சுவர்க்க நீக்கம் முதலிய நூல்களை மதநோக்கமின்றி இலக்கிய நோக்கில் கண்டு மகிழ்தல் தக்கது என்பர் பெரியோர். சுவர்க்க நீக்கம் முதற் காண்ட முகவுரையிலும் நூலுள்ளும் வெ. ப. சுப்பிரமணிய முதலியார் அவர்கள் தரும் உரையும் பாட்டும் தமிழ்நலம் பேணிக் கற்கும் அனைவருக்கும் உரிய அறிவுரையாகும். இப்பெரியார் தரும் அறிவுரை பின்வருமாறு :

“காந்தம் இராமாயணம் பாரத முதலிய நூல்கள் ஹிந்துக்கள் பொழுது போக்குக்குபகாரமாயிருத்தல் போல, இந்நூல், தென்னிந்தியா யாழ்ப்பாண முதலான தமிழ் வழங்கும் தேசங் களிலுள்ள அனேக ஆயிரவரான கிறிஸ்தவர்கள் காலகேபத் திற்கு உதவுமென்பதற் சந்தேகமில்லை. சிந்தாமணி முதலிய சமண நூல்களை அவற்றிலுள்ள மதவிரோதங் கருதாது நூல் வனப்பை நோக்கும்படி, மற்றச் சமயத்தவர்கள் விருப்புடன் படித்து மகிழ்தல் போல, இதனை யேசு சமயிகளல்லாதவர்களும் வாசித்தானந்தம் அடைவார்களென்று நம்புகின்றேன்.”

(சுவர்க்க நீக்கம்-முகவுரை பக்கம் VIII)

‘அமண் மதத்தசிந் தாமணி ஆதிநூல் ஏனைச்
சமய வாணரும் பேணுவர்; அன்னதே தகையக்
கமைய யேசுவின் அடியவர் களையன்றி யிதனை
மமர் இலாப்பிற மதத்தரும் போற்றுதல் வழக்கால்.’

(சுவர்க்க நீக்கம்-மொழிபெயர்ப்புப்பாயிரம்—17)

அம்மாளை நூல்களும் அழகிய இலக்கியங்களே

தமிழில் அம்மாளை நடையில் இயன்ற நூல்கள் பலலாக உள்ளன. சென்ற நூற்றாண்டிலும் இந்த நூற்றாண்டின் முதற் பகுதியிலும் அவைகள் தக்கவர்களால் அச்சில் பதிப்பிக்கப்படாமை யினால் பிழை மிகுந்தபடியே வந்துகொண்டிருந்தன. என்றாலும், அவற்றை இந்நாள்களில் நாவல் சிறுகதை போன்றவற்றை விரும்புவது போலப் பெண்களும் முதியோர் முதலியோரும் பொழுது போக்காக விரும்பிப் படித்துவந்தனர். இவற்றுள் சில நூல்களைச் செம்மை செய்து, ‘மாதர் மஞ்சரி’ என்னும் பொதுத்தலைப்பில் தமிழ்ப் பெரியார் சரவண பவானந்தம் பிள்ளையவர்கள் மாக்மில்லன்

கம்பெனியின் வழி முன்பு வெளியிட்டனர். அவருடைய முயற்சியை தொடர்ந்து ஏனைய நூல்கள் பதிப்பிக்கப்படவில்லை. அவர் பதிப்பித்த நூல்களும் இன்று கிடைப்பது அருமையே. அம்மாளை நூல்கள் எளிய நடையில் அமைந்திருப்பது மட்டுமல்ல; மக்களின் பேச்சு வழக்குத் தமிழ் அவற்றில் பெரிதும் இடம் பெறுகின்றன. தமிழ் வளர்ச்சி என்று கருதும் போது அம்மாளை நூல்களும் தனியிடம் பெறத் தக்கவையே. அவற்றையும் இனிவருங் காலத்தில் தமிழலகம் நன்கு போற்றிப் பெருமையடைவதாக.

“மனுசுலத்தோர் முன்பிழைத்த வன்பிழையைப் பொருளாயும்,
நம்முலகில் சாக்காடும் நம்துயரக் கேடு யாவும்
கொண்டுவந்து சேர்த்த அந்தக் கொடுமரணச் சுவைகனிந்த
விலக்கு வினைமரத்தின் வினைக்கனியைப் பொருளாயும்,
ஆதிபரன் நரனாகி ஆனந்தநிலை அகத்தை
மீளவும் நரம்அடைய மீட்டுத் தரும் அளவும்
பறிபோன ஏதேனைப் பாட்டுப் பொருளாயும்,
தெய்வக் கவித் தேவி! செப்புவாய் இக்கவியாய்!

வாசகன்முன் வரையாத வாசகங்கள் வரைந்திடவும்
புலவன் முன் புகலாத புதுமைகளைப் புகன்றிடவும்
துணிந்த என் புன்கவிக்குத் தொழுகின்றேன் உன் அருட்காய்!

ஆதிமுதல் நீர் இருந்தீர் அதோகதி கயமதின்மேல்
அசைவாடிப் புருஎனவே அற்புதச் சிறைவிரித்து
அடைகாத்து உயிர்ப்பித்தீர் அண்டகோளம் அடங்கலையும்.
என்னில் உந்தன் அருள்வீசி இருள்மருளை அறப்போக்கும்!
தவறாமல் எனைத்தாங்கித் தாழ்வில் எனைத் தூக்கிவிடும்!

— பூங்காவனப் பிரளயம், பாயிரம்.